

ELŐFIZETÉSI DÍJ:

Postán vagy Pécsen házaod küldve: EGÉSZ ÉVRE 5 frt - kr. FÉL ÉVRE 2 „ 50 „ NEGYED ÉVRE 1 „ 25 „ EGYEDI SZÁM 10 kr. Legjelenik minden szombaton. Egyes számok kaphatók Weidinger Nándor könyvker. (Szechenyi-tér.)

PÉCSI FIGYELŐ.

HIRDETÉSEK ÁRA: Egy öt hasábon postai sor egy-szeri megjelenéséért 6 kr., 3-szorított 5 kr., 10-szerített 4 kr. ázetendő. Minden hirdetés után 30 kr. bélyegdíj fizetendő. A nyitlár 1 peitl sor 10 kr. A hirdetési díj előre fizetendő.

Szerkesztőség:

János-utca 8-ik szám.

A lap szellemi részét illető közlemények és előzetések a szerkesztőséghez, hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők. Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, KÖSZL JÁNOS úrnál a városbáz épületben, LILL JÁNOS úrnál a budai külvárosban, valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadóhivatal:

János-utca 8-ik szám.

Kéziratok vissza nem adatnak

Perczel Miklós

Pécs város orszgy. képv. beszéde a véderőtvényjavaslat ellen.

(A képviselőház hétfői ülésén.)

A napi sajtó egy része és a házbán is sokan szerfelett hosszadalmasnak tartották már az általános vitát is. De a mint a következők megmutatja, nem volt felesleges szószaporítás, mert e nélkül még a 14. szakasz is eredeti senkit, ki nem elégtől alakjában lett volna elfogadva.

A részletes vita immár tíz napon át foly, talán még hosszúra fog húzódni, mert a tudal és a kormány közgei részéről oly elvek lettek felállítva, melyek egyenes ellentétben állanak közöjünkkel a nemzet közérzetével, oly retrográd szellemet vallanak, hogy azt szó nélkül elhallgatni nem lehet. (Ugy van! a bal- és szélső-baloldalon.)

Nem habozom kijelenteni, hogy én sem gyönyörködöm az itt előforduló zajos jelenetekben. De nem is szörnyűködöm rajtuk annyira, mint a háznak némely nagyképűségei. (Derültéjszaka és tetszés a bal- és szélső-baloldalon.)

Igazolni, helyeselni nem lehet; de jó lesz felette gondolkodni, jó lesz megérteni, hogy ez csak visszhangja azon igazgatottságnak, mondhatni általános felháborodásnak, melyet a véderőtvényjavaslat ezáltal országszerte felkeltett.

Ilyenkor tehát kötelesség, hogy a dolgokat a magok nevén nevezzük meg, hogy a helyzetet és annak okait egész valóságukban a nemzet bírálata elé állítsuk. (Ugy van! Ugy van! a bal és szélső-baloldalon.)

T. ház! Az általam is kifogásolt szakaszok már magukban is igen nagy jelentőséggel bírnak, de ezek, sőt még az is, hogy a véderőtvényjavaslat ily alakban nyújtott be, csak tünetek, melyeknek okait igen mélyen kellett keresnünk. (Ugy van! balfelől.)

Bizonyára még egészen rendes állapotok középpontja is kötelességünk lett volna ellenszegülni minden olyan törekvésnek, mely fennálló véderendszertünkben amugy is elég győren fenntartott alkotmányos biztosítékokat szorítja. Szászország kötelessége ez ma, midőn egy csak részben megismert kísérletben ismét felüti fejét az a hagyományos politikai áramlat, mely az egységes Ausztria eszméjét csak szegre akasztotta, de soha fel nem adta. És most, miután minden talajt elvesztett lába alól, göresösen ragaszkodik a hadsereg egységéhez, annak osztrakosításához; jelszava még mindig „In deinen Reichen ist Oesterreich.“ (Élénk helyeslés és tetszés a bal- és szélső-baloldalon.)

Ez t. ház valódi oka, hogy a nemzetnek a 67. 12. t.-cz. által is biztosított jogai a véderendzser keretében nem valósulhatnak. Ez az oka, hogy még a legzserényebb módosítások is makacsul visszautasítottak, sőt újabb oly megszorítások kíséreltek meg, melyek ha törvényre válnának, annyira megzsermosítják a fennálló — bizony nem kedvelt — véderendzsert, hogy azt alkotmányos eszközökkel

módosítani, hogy a 67. 12. §. szel lemének söt bettjének megfeleljen.

Lehetetlen tehát fel nem habórodni, midőn látjuk, hogy találkozik kormány, mely még ilyen politikai irányzatnak is eszközölt adja oda magát épp akkor, midőn a nemzet amugy is csömöröséget eltelte a fegyveres béke áldásaival, midőn tapasztalhatja, mennyire irizók a nemzet a militarizmustól, mely még akkor is fenyegeti a közszabadságot, mikor nemzeti, mikor pedig idegen, söt nemzetellenes mint nálunk, állandó veszedelem. (Helyeslés belfelől.)

És mégis a miniszterelnök ur felhánnya, hogy az ellenzéknek egyedül ezéjja, hogy „Tisza menjen.“ De csak annyiban van igazja, hogy azok, a kik politikáját rossz-szálják nem fogának könnyezre fakadni, ha Tisza menne, mert, habár egy egész Atlanti-óceán választja el a mai 25. szakaszos Tiszát a határozat-párti Tiszától, még most is azt tartják, hogy éppen Tisza Kálmánhoz nem illt ily törvényjavaslat keresztülhajtására vállalkozni. És mert tudják, hogy bírja a fejedelem egész bizalmát, lehetetlennek tartják, hogy oly alkotmányos fejedelem, mint a miénk, meg nem hallgatja volna jobb tanácsát. Most már nem azt mondják országszerte, a mit ő: „Kommt selten was besseres nach;“ hanem azt: „Kann nicht schlechter werden.“ (Helyeslés balfelől.)

A miniszterelnök ur polemizált azokkal, a kik miniszteri tekintélyét megintgottnak állítják. Lehet e felett elmsé vágasokot osztogatni. De azt csak meg fogja engedni a miniszterelnök ur, hogy az a mérték, melyet önmagára szabott, talán még sem elégséges ahhoz a tekintélyhez, melyvel egy miniszterelnöknek minden körülmények között bírnia kell.

Van azonban t. ház az általános felindulásnak egy másik, szintén nagy oka, és ez az, hogy mikor a nemzet vállaira újabb és igen súlyos terheket rak a törvény, egyetlen intézkedést sem tartalmaz, mely e terhek elviselését könnyítene, söt súlyosítja azokat ott is, a hol azt sem katonai, sem politikai okok nem követelik. (Helyeslés bal és szélső balfelől.)

Ilyen szükségtelen megterhelés a 25. szakasz azon intézkedése, mely az egyévi önkénteseket a tisztí vizsga letételére kötelezi és azokat, kik ezen körülménynek meg nem felelnek, egy második évi szolgálatra szorítja. (Helyeslés bal és szélső-baloldalon.)

Nem akarok a kérdésnek katonai oldalával foglalkozni, teljesen kifejtette ezt Bolgár Ferencz t. képviselő-társam. De eltekintve ezektől, ezen intézkedést már magában is képtelenségnek és az adott viszonyok között igaztalanannak tartom. (Helyeslés bal és szélső-baloldalon.)

A honvédelmi miniszter ur azt állítja, hogy az újabb kiadandó utasítások oly könnytve fogják tenni a tisztí vizsgát, hogy azt még a középszerű tehetségű ifjak is képesek lesznek letenni. Én is azt hiszem, hogy mtvet ifjaink bírnak annyit átlagos tehetséggel, hogy erre képesek. De ha áll a latin mondat: non omnia possumus om-

nes, lehetnek, söt vannak gyakori esetek, midőn a kellő hivatottság hiányában a legtehetségesebb ifjúbán nincsen meg erre a szükséges képesség.

Én is és bizonyosan mindenki óhajta, hogy ifjaink közül mielőbb többen tegyék le a tisztí vizsgát. Ezt kötelezőleg kimondani, söt azt egy második évi szolgálat büntetésének terhe alatt megkövetelni a fennálló visszás katonai állapotok mellett a legnagyobb igazságtalanság. (Ugy van! balfelől.)

Mem akarom ismételni azokat, a mik az egyévi önkéntesekkel szemben divó bánásmód felett elmondattak. (Halljuk! Halljuk! Már ezek magukban is elegendőn indokolják mivel ifjainknak idegenkedését a katonai szolgálatól. (Ugy van! balfelől.)

Van ennek azonban egy nagyobb még fontosabb oka: Az 1867. 12. t.-cz. 14. szakasza értelmében ezen tvjasvatást 62-ik szakasza is világosan kiköti, hogy: a tartósan szabadságoltak, a tartalékengervéd és a honvédség tényleges szolgálatban nem álló tisztjei és legénye, továbbá a tényleges szolgálatban nem álló póttartalékosok minden polgári viszonyaira nézve, ugyszintén bírvádi és rendőri ügyekben polgári törvények és hatóságok alatt állanak; mégis mint azt a Herberget és több hasonló esetek bizonyítják a tartalékos tiszt szolgálaton kívül kiejtett szavaierit a katonai hatóság elébe idéztetik, katonai bíróság elé állítatik és rá büntetés szabatik ki. (Ugy van! balfelől.)

Hiszen ily állapotokkal szemben a mivel ifjú rosszabb helyzetben van, mint a közlegény vagy altiszt, mert ezt a szolgálaton kívüli tetteierit a katonai hatóság soha sem bolygatja. (Ugy van! balfelől.) Az önértetes szabadságot törvényért lelkesedni képes ifjú érezhet-e tehát vágyat oly állásra, melyben soha sem biztos, hogy ott is ajjk vonatnak kérdőre, oly oldalról sajátathatik büntetéssel, honnan azt rá kiszabni a törvény tiltja. (Helyeslés balfelől.)

A miniszterelnök ur több ízben igen naiv arczal azt kérte az ellenzékől, mutatóna meg, hol foglaltatik a magyar nyelv tekintetében alkotmányos és törvényjavalásban, mikor abban a magyar nyelv meg sem említettetik. És ez igaz, csak hogy ebből nem az következik, hogy ezentel sincsen a nyelvre nézve semmi szükség az intézkedésre. Mert midőn az egyévi önkéntesekre kimondatik a vizsga letételének kötelessége, már csak ezelszerteliségi tekintetből is szükség gondoskodni, hogy a vizsga sikeres letetésének akadályai lehetőleg elháríttassanak. (Ugy van! balfelől.)

Gajary és társai beadtak egy határozati javaslatot mely szerintük teljesen alkalmas a tisztí vizsgák nyelvi kérdésénél felmerült aggodalmakat eloszlatni. Azonban mind ő, mind véderőtvényjavaslat előadója, mint pedig a miniszterelnök ur oly közöjgi kommentárokat fűztek hozzá, melyek még azt a csekély értéket is lerontják, melylyel az bir. (Ugy van! balfelől.)

Nekem az a hitem, hogy éppen az 1867. 12. t.-czikk alapján a nemzet teljes

joggal követelheti az egész hadsereg kiegészítő részének, a magyar hadseregnek magyar jelleggel felruházását. (Helyeslés balfelől.) Midőn tehát a fokozatos átváltoztatás egyik igen szerény lépését meg akarjuk tenni, nem kegyelmezt, kérünk, hanem alkotmányos jogot követelünk, melyet megtagadni senkinek jogában nem áll. (Ugy van! balfelől.) Ezt tehát a nemzet megalázása nélkül egy sutyomban becsusztatni nem engedhetjük. Ez csak akkor bírhat valóságos alkotmányos értéket, ha törvénybe foglaltatik. (Helyeslés balfelől.)

De hát még alaklag sem felel meg a határozati forma a parlamenti gyakorlatnak. Igen szeretném, ha bárki mutatná elő egy oly határozatot a háznak, mely törvényes rendelkezést pótló elvi intézkedést tartalmaz. Bizton állítom, hogy ilyet sehol sem fog lelmi. (Ugy van! balfelől.)

Az egész tehát nem egyéb, mint egyik azon számtalan biztatasoknak és hitgetéseknek, melyekkel szükség esetében soha sem fukarkodtak. (Ugy van! balfelől.)

Megvallom soha még a korona jogainak oly abszolutisztikus értelmezését nem hallottam, mint az, melyet Gajary képviselő és különösen a miniszter-elnök ur és az igazságügyi miniszter ur kifejtett. (Igaz! Ugy van! balfelől.)

Pedig éppen ő tudja legjobban, hogy nincsen oly korona-jog, mely bizonyos kötelességekhez és feltételekhez köve nem volna. Nincsen olyan, melyet a fejedelem a felesős kormány ellenjegyzése nélkül gyakorolhatna.

A miniszterelnök ur felsorolt több esetet, melyekben a korona jogai kérdésessé szoktak tételni, egyet azonban elefedtet és ez az állam érdeke. Hiszen ha a „Salus reipublicae suprema lex“, akkor nem lehet semmi, meg a korona joga sem, amit a közöj érdekében változtatni, söt korlátozni nem volna szabad. (Ugy van! balfelől.) Ilyet még Machiaveli sem állított, mert ez valóságos megtagadása a józan ész törvényének.

A miniszterelnök ur jól tudja, hogy a 62-ki kiegyezést senki sem tartotta teljesnek. Maga Deák Ferencz kijelentette, hogy azt csak azért fogadta el, mert az akkori viszonyok között többit elérhetőnek nem hitt. De kijelentette, hogy a nemzetől függ az ugy fejleszteni, hogy a nemzet jogos követelményei egész mértékben érvényesüljenek. (Helyeslés balfelől.)

Teljesen alkotmányos alapon alának tehát még akkor is, ha magának a 67. 12. t. cz. 11. szakaszának módosítását követelünk. (Tetszés balfelől.) De hát nem megyünk ennyire, az, a mit ezáltal kívánunk, arra nem is vonatkozik, de igen is foly annak szelleméből. (Halljuk balfelől.)

Hiába csúrik csarvarják a 67. 12. t. cz. 11. §. értelmét, azt ugyan ki nem olvassák belőle, hogy a hadsereg vezény nyelve csak is a német lehet. Söt ha van az analógianak értéke, miután mind ebben, mind a törvény többit szakaszaiban a magyar hadseregről van szó, miúdenesetre az egyedüli logikus magyarázat az, hogy

Egy kis csillag leszalad, Kürtöl az ör ujlág: „Vigyázzatok tüze, mécsre, Hogy a várost baj ne érje!“ Ki is oltja szaporán A lámpást a jó leány...

De itt van az az oly örökséjgrománéz, melyet pedig egy kisebb lantos énekeit el, Siebel Károly, kinek nevét ez egy feledhetően tethetné: „Mama mindig szép marad.“ Tárja a ranczoskéjű nagymama párbeszede kis unokájával, ki a nagymamától azt kérdi, hogy mér oly ranczos a homloka s mért oly ósz a haja. Bezeg szebb az ő mamác-kája.

Nagymama néz kedvenczére: „Szépség múlik unokám, Azt a vénség tette rajtam, — S mama is megvénül ám!“ — „Mama?“ — és a gyermekarcza Borúl könnyű árnyalat — „Oh nem, tudom bizonyosan, Mama mindig szép marad!“

A gyermeki szeretet és bájos naivitás ez örökséjg rappa, egyik gyöngye Mery Károly kötetének.

Hogy az epigrammokról is idézzünk, álljon néhány elms apró mondás pl. Heysztől a „Féj és szív“ című:

A fej s a szív csatát ha vív, A szív arat végtére győzedelmet, Szegény fej, ő az, aki mindig enged, Hisz okosabb ő, mint a szív.“

vagy Kinkeltől a „Csókolózó hölgyek“:

Hogya nők egymának csókot adnak, Minteg mondják nékünk férfiaknak: Hát még, hogya téged ölelnének, E csókjain milyenk lennének!

A mult századbeli Logantól e kedves kis elmségs a sok közül:

A leánykaj pizni malom, Édes csukrot örlének azon;

a vezénylet nyelve is a magyar legyen. (Helyeslés balfelől.)

A t. többség gyakran felzudult, midőn ez oldalról némi kérdésekkel fogadták meggyőződésükre való hivatkozásukat. De hát azt csak nem fogják tagadni, hogy éppen a fenforög kérdéseknél meggyőződésük csodálatosan hullámzott. Hegedül Sándor képviselő ur multkor elárulta, hogy a többség még az eredeti miniszteri javaslat szerint is megszavazta volna a 14. szakaszt; akkor hát ez volt meggyőződése.

Később a véderőbizottság módosítása lett meggyőződése, azután a miniszterelnök ur által benyújtott módosítvány vált meggyőződésévé. A 25-ik szakaszról ismét e sorrendben változott a meggyőződés és csakis most jutott Gajary és társai határozati javaslata segélyével a megállapodás révébe.

Mindezek dacára megengedem, hogy önök t. képviselőtársaim tisztességes hazafias indokok készittek, hogy Tisza Kálmán tükün-bokron át kövessék. De engedjek meg nekem is, hogy azt a merev pártfegyelmet, mely önökét ugyszólván teljesen beolvastja Tisza Kálmánba, egészenes parlamenti tünetek ne tartsam. (Élénk helyeslés balfelől.)

Lehet, hogy t. közöjnség nem bizik a nemzetnek, nem bizik saját erejében, szükségesnek tartja engedni a szertem képzelt kénytelenségnek. Ám kövessék meggyőződésüket, de ne akarják velünk elhitetni, hogy ez így jól van; mert bizony ez így nem jól van és ezt önképp tudják, mint mi.

És még csak arra kérem, a t. többséget, gondolja meg, hogy ezáltal nem csupán a 25. §, hanem maga a 67-iki kiegyezés áll a nemzet bíráló széke előtt. Vigyázzanak, hogy a nemzet el ne veszítse hitét annak fejleszteni képességében, mert akkor be fogna következni az alkotmány reviziójának kénytelensége, mely legalább is igen nagy rázkódtatásnak, söt talán válságnak teuné ki a nemzetet. (Élénk helyeslés balfelől.)

Ezek után természetesen nem fogadom el a határozati javaslatok egyikét sem. Ezeknél többit érme még az is, ha a kormány határozottan megígérné itt a házbán, hogy a tisztí vizsgák a magyar nyelv használata feltételül meg fog engedtetni. De miután én nem engedményeket kérek, hanem jogot követek, ezt pedig csak törvény biztosítanak, elfogadom az ezen szakaszhoz betértesztett külön véleményem. (Helyeslés balfelől.)

Végre van még néhány megjegyzésem a tudalról elmondottak némelyikére.

Jókai Mór képviselő ur, úgy látszik, elefedte történelmünket, különben nem állhatta volna, hogy küzdelmünk kezdetén 48-ban mindig megverték bennünket; no hát ez nem igaz, mert ellenkezőleg épp küzdelmünk első szakában győzelem követte zászlóinkat. Azt is kellene tudnia, hogy a később bekövetkezett vereségek sem voltak mindig és egészen a tiszték hiányára és a szervezés tökéletlen voltára vezethetők vissza. (Igaz! Ugy van! a bal és szélső-baloldalon.)

Csukrot cenni, Molnár lenni, Kévet köhöz dörzszögletre Mindenkinke volna kedve.

A mai állit fegyverkezett államokat is éri egy-egy ártatlan csipés a kötetben, mint a minő Leyden é.

Nemely állitán jóvoltára Leginkább mi szolgát? Hogya tiz-tiz katonára Jut egy csendes polgár!

Zaradéku még csak két kis dal álljon itt, hogy más nemzetek népköltészeté is be legyen mutatva, egy olasz és egy román népdal. — Az olasz, Vicenza tájáról, így hangzik:

Szeretóm a réten áthalad, A fű hajlong a kis láb alatt.

Angyalom a réten: átlebeg, S a fészál utána megremeg.

Átsiet a réten kis babám, Új virágok nyílnak a nyomán.

A másik, a román dal, épp ily gyöngéd. Csillag! éjzsemnedek Engem messze szakmivetnek.

Csókok údre, angyalom, Újra kebeledre von;

Gúnyod keserű tova, A hazánból úz tova,

Édes orezád pizni güdre Visszacsbát mindörökre.

A díszes kötet egy igyekvő fiatal könyvtáros, Kun Dániel kiadása, ki e művel méltó módon foglalt helyet a jóízűt kiadóik sorában. A kötet ára 1 frt 50 kr., mely a gazdag tartalomhoz képest szerfölött olcsó.

Kacsányi Géza.

TÁRCZA.

Kis virágok messze tájrol.

E dallamos ezimet egy rendkívül elegáns kiállítás kötet viseli, melyben körülbelül kétszáz költemény foglal helyet 105 idegen költőtől, kiket Mery Károly (a magyar irodalomban új név!) mutat be közönségünknek. A költők nagy része a legújabb német líra jeleseseinek sorából került ki, habár a jó régiek közül is nem egy mabus fölvel, mint Luther, Blumauer, Kogau, Lessing, Gaudius, Ewald, Grijphius, Cistner etc., találkozzunk, de az oroszlanýrészét ép a jelenkor lírai nemzedéké adja, melytől a magyar közönség igazán alig ösmer valakit.

A magyar műfordítás nagymestere Szász Károly, kinek remek fordításai visszahatásukban csakugyan új korszakot alkottak a magyar lantos költészet terén, Heinecél megállott s újabb fordításai között csak Greif Márton és Christen Ada találnak helyet az új német lírikus nemzedéktől. Mery Károly köteté, ha szabad e frazíssal élünk, ott veszi át vezetéstunket, ahol Szász Károly elhagyta, más szóval ő a kevés régi költő mellett előkelően az új nemzedék bemutatásának faradozik. A közel ezerre menő német újabb költő közül azonban csak a javát válogatja s a leghangzatosabb neveket, mint Geibel, Linget, Hamerlinget, Greif Márton, Droste-Hülshoff Ansellit, Schanz Fridát, Eichen-dorffot, Franklit, (kit Arany János is méltónak tartott fordítására), Hoyset, Hebbelt, Kinkelt, Lormot, Prutzot, Storm Tivadart,

stám soha többit nem leszünk képesek oda Sturm Gyulát, Carmen Sylvát s Wilden-bruch Ernöt látjuk kötetében számos apróbb lantos mellett. Ha még Aar Alexist, Ohristen Adát, Dramort és Gerokot hozzá vesszük, valamennyi nagyobb név jelenkorbeli lírikus képviselve van könyvében, — az egész ifjú németország.

Az említetteknek kívül az örökkevalóság számára író költők is jelesek képviselve jelennek meg: Goethe, Schiller, Le nau, Heine Ubland a németek, Shelley, Burns, Carew az angolok közül; a régi hinduköltészet alakjaiból Amazu, Bharthari, a spanyol újabb lírikusok közül Bequer, Lista, Asensio, Blaseo s más kisebb lantosok lépnek elénk, míg az idegen nyelven író magyarokat a szerencsétlen Dell' Adami Rézszó képviseli a kötetben.

A harmadfélszáz lapra terjedő, igen vastag velinre nyomott kötet azon rövidbe lélekzett dalokat és románcokat tartalmazza legnagyobb részt, melyek oly édesen bizelgik be magukat lelkünkbe, mint a pacsiirta éneke nyári hajnalon. Nem a melancholia, a sötletlektü tepelődsé hangjai ezek, a kétségbeesett pessimizmusé, mely az életnek csak árnyoldalait látja, hanem az egyszerű érzelmek édes szavú tolmácsai, többnyire a szerelem boldogságának kevés változatossgú, de mindig örömmel hallott hangjai, melyek iránt minden emberi szív fogékony marad. Egy részük a németben igen divatos u. n. „Singedicht“, dalalaku epigramm, egy-egy elms fordulatú, melyet a német költők Luther óta oly nagy szeretettel mivelnek, de mely fajtaban ép a németek közt kevés hivatott költő akad.

Érdeme a fordítónak, hogy e téren a legnagyobbak, Logaunak nagyobb helyet ad, miután kevés német költő van, ki ezt annyira megérdemelne, mint épen a sziléziai iskola e soha elégsé nem méltányolt jelesé, kiúel szellemesebb írja a németeknek alig akadt Heinen kívül. Szeretjük, hogy velős epigrammatikus, mint Luther szintén be lesz mutatva a fordító által s nem legutolsó érdeme a kötetnek azoknak a német tánczosoknak a gyűjteménye, melyekben a közép elmségsé színparkázik.

A fordítások általában a hűség jellemzi. — Mery inkább fölládozza a esiszóltságot, hogysem ennek árán a tartalomtól kelljen elvennie. A formatisztaságot ma már alig szokás dicserétszámba venni, mert a kinek verselési technikája nem áll a legmagasabb fokon, az elő se álljon többit. Fordítónknak határozott tehetsége van a könnyed hangra s ugy látszik jól ösmerete tehetségét, hogy kötetét ép e könnyed, derült hangulatú dalokból állította össze. E kötet nemcsak minden szalon asztalán helyet foglalhat külső kiállításánál fogva, de mindenkinek kedves társalgó gyánadt ajánlható, kinek a költészet iránt érzeke van. Bátran oadaadhatja a legkényesebb izlésű mama is tizenhat éves lányának, mert frivolitástól, sikamlóságtól nem kell tartania, ha e kötetet átlapozza; talán a legcsináltalanabb az egész kötetben Baumbaachnak a következő kis románcza:

Tízet ütött már az óra...

Rózsám lágyan ölel Kürtöl künn az óra kiált: „Hallja minden háznak ura, Tízet ütött már az óra.“ Tíz, — hej, tiz-parancsolat! Egy köztük gondot ad...

